

Για το βιβλίο Το παιδί του Διαβόλου

Ο Πέτρος Τατσόπουλος έχει περάσει τα τελευταία χρόνια από το καθαρά fiction στο docufiction, σε κείμενα που στηρίζονται σε γεγονότα ή σε σχόλια και κείμενα επί των γεγονότων. *Το παιδί του Διαβόλου* έχει ως υπότιτλο «Μια αληθινή ιστορία», είναι οι ιστορίες του μετώπου που έχει ανοίξει εδώ και μερικά χρόνια ο Τατσόπουλος με τις παραθρησκευτικές οργανώσεις και τα αμαρτωλά τερτίπια της εκκλησίας. Ξαναδιαβάζοντάς το όμως προσεκτικά διαπίστωσα ότι είναι μια καταγραφή μιας μεγάλης κοινωνικής αρρώστιας, αυτής του ανορθολογισμού που κυριαρχεί σε πάμπολλα επίπεδα. Τι να πει κανείς όταν σχεδόν το 10% των Ελλήνων ψηφοφόρων στέλνει στο Κοινοβούλιο κάποιον που διατείνεται ότι συνομιλεί διά αλληλογραφίας με τον Ιησού και ταυτόχρονα πουλά αλοιφή «για πάσα νόσον και πάσα μαλακίαν». Στις σελίδες του βιβλίου του ο Π.Τ. αναπτύσσει αναλυτικά περιπτώσεις του ανορθολογικού μας βίου, με ντοκουμέντα, κείμενα δικά του, σχόλια από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, συνεντεύξεις. Νομίζεις ότι η υπόθεση της Αγίας Αθανασίας του Καματερού και το θαυματουργό νερό του Καματερού είναι προϊόντα της προηγούμενης Ελλάδας και σήμερα σε μια χώρα αμιγώς δυτική αυτά θα ήταν νοσταλγικές αναμνήσεις για να γελάσουμε. Και όμως δεν είναι έτσι, γιατί στην Ελλάδα του 21ου αιώνα υπήρξε ο θαυματοποιός του Λυκαβηττού, τόσο εξωφρενικός που ανάγκασε ακόμα και τη συντηρητική Ιερά Σύνοδο να παρέμβει. Υπάρχουν σε αυτόν τον αιώνα άνθρωποι που συνωστίζονται να δουν την παντόφλα ενός άγιου ερημίτη, μια εικόνα που δακρύζει, την ασώματη κεφαλή που βρίσκεται ταυτόχρονα σε πολλά μέρη. Αλλά δεν είναι μόνον αυτοί που πιστεύουν στα παράλογα, είναι και αυτοί που κερδοσκοπούν πάνω στην, σε καλύτερη περίπτωση, αφέλεια του πλήθους. Και αυτοί έχουν ονοματεπώνυμο και ισχυρούς προστάτες, όπως η διαβόητη Μονή Βατοπεδίου και ο επικεφαλής της Εφραίμ. Και επιπλέον είναι μιντιακοί κολοσσοί, τηλεοπτικοί, παραγωγές με δεκάδες φανατικούς που δημιουργούν μεγαλοπρεπή έργα διθυραμβικά για υποτιθεμένους αγίους (Άγιος Νεκτάριος, Άγιος Παΐσιος). Γύρω τους υπάρχουν «σφουγκοκωλάριοι», έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά, καλλιτέχνες αμφιβόλου πίστεως που σπεκουλάρουν με το αζημίωτο για τέτοια έργα. Ιερείς που διακηρύσσουν ότι η τραγωδία στο Μάτι ήταν η τιμωρία αμαρτωλών και τα νεαρά άτομα που πλήρωσαν με τη ζωή τους την αβελτηρία του κράτους στο δυστύχημα των Τεμπών φτάνει γιατί αμαρτωλοί όντες και αυτοί γυρνούσαν από το ανίερο καρναβάλι της Πάτρας. Ακόμα πολιτικοί, βουλευτές και «σοβαροί» σχολιαστές στηρίζουν φανερά ή υπόγεια όλη αυτή την κερδοσκοπία (ιδεολογική και χρηματική) ασελγώντας πάνω στους ανώνυμους αφελείς που αποτελούν τον σημερινό μαζάνθρωπο. Ο Πέτρος Τατσόπουλος δίνει στο βιβλίο του πολύ υλικό για έναν άνισο, καταρχήν, αγώνα.

Γιάννης Ν. Μπασκόζος, Ο Αναγνώστης